

# РЕШЕНИЕ

№ 130

гр. П., 11.04.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – П., ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ангелина Бисеркова

при участието на секретаря Елена Пашова  
като разгледа докладваното от Ангелина Бисеркова Гражданско дело № 20231230100668 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано /първоначално пред Районен съд С. като гр.д. № 134/2023г., прекратено на основание чл.119, ал.4 ГПК във връзка с чл.105 ГПК и изпратено по компетентност на Районен съд П., вж определение № 183/10.03.2023г., влязло в сила на 10.05.2023г./ въз основа на искова молба, подадена от П. Л. С., ЕГН \*\*\*\*\*, с. Д., община С., ул.“Ю.Г.“ № \*, действащ чрез адв.Н. И., ШАК срещу „С.Ш.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*, седалище и адрес на управление гр.П., ул.“Ц.Б. \*\*\*\*“ № \*\*.

Твърди се в молбата, че по силата на сключен на 03.07.2020 г. между страните трудов договор, ищецът е престирал в полза на дружеството-ответник труд като шофьор на товарен автомобил срещу задължението на работодателя/ответника да му заплаща месечно трудово възнаграждение в размер на 610 лева. Сочи, че договорът е прекратен през месец януари 2023 г.

Сочи се, че основната дейност на ответника е международен транспорт за чужда сметка. Твърди, че ответникът е подизпълнител на белгийския спедитор DHL Б., който фигурира като такъв във всички негови ЧМР. Сочи, че всички превозвани от ищеца товари са осигурявани на ответника от тази белгийска фирма.

Твърди се в молбата, че ищецът е престириал труд в полза на ответника като международен шофьор на товарен камион /тир/, управлявайки съчленено превозно средство /с ремарке, респ.полуремарке/ превозвайки товари над 15 тона.

Сочи се, че с микробус ответникът транспортирал ищеца и колегите му от Р Б. до гр.Бр., Кр. Б., откъдето ищецът се качвал на тир на ответника и започвал период на ежедневно, постоянно и непрекъснато шофиране и пребиваване в камиона от по около шест и повече непрекъснати месеци. Твърди се, че две седмици ищецът карал по маршрута Бр., Б. – Л. Фр.-Бр., Б., след което една седмица по маршрута Бр., Б.-Х. /различни градове/ -Бр., Б., после отново по първия маршрут и т.н. до приключване на шестмесечния непрекъснат период на постоянно шофиране. Твърди се, че ответникът осигурявал квартира в гр.Бр., в която ищецът ношувал средно около  $\frac{1}{2}$  от месеца, а другата  $\frac{1}{2}$  - в камиона, поради естеството на маршрутите. Твърди, че след приключване на шестмесечните периоди, с микробус от Бр. до Б. ответникът връщал ищеца, и след кратка почивка всичко започвало отново.

Твърди се в исковата молба, че в Декларации до НАП ответникът е признал, че ищецът е отработил при него общо 4 976 часа /същите подробно описани по време/месец година в таблица на лист 2 и 3 от исковата молба/.

Ищецът твърди, че е направил изрично запитване към „Вашата Европа“, откъдето му изпратили „Ръководство“, изготвено от 65 независими юристи – специалисти в областта на правото на ЕС и на отделни държави – членки, съгласно което ищецът има право на:

Възнаграждение за работно време в размер на 12, 2105 евро/час, на основание чл.7 от белгийския Колективен трудов договор от 27.01.2005 г.;

Бонус в края на годината, в размер на минимум 2 500 евро годишно, респ. съразмерно за отработените месеци на основание чл.7 от белгийския Колективен трудов договор от 20.10.2016 г.;

На основание чл.7, ал.2 от белгийския Колективен трудов договор от 27.01.2005 г., „Периоди на разположение“ в размер на 99% от съответната часова ставка, като заплащането в неделя и официалните празници, съгласно чл.7, ал.4 от същия договор е равно на 150% от дължимата по чл.7, ал.2 сума;

Добавка за присъствие по чл.5 от Колективен трудов договор от

19.11.2015г. в размер на 1,2910 евро/час за всеки „присъствен час“ – час кормуване и/или всеки час наличност;

Фиксирана дневна надбавка по чл.2 от Колективен трудов договор от 19.11.2015г. в размер на 36,1265 евро на всеки 24 часа.

Ищецът твърди, че съгласно чл.2 от същия КТД в случай на постоянно пребиваване в Б. или чужбина, към обезщетението по чл.2 следва да бъде добавена и компенсация от 9,8220 евро.

С допълнителна молба ищецът заявява, че обичайно полага своя труд по своя постоянен и настоящ адрес в с.Д., евентуално в гр.С..

Твърди се в исковата молба, че действително полагащото се на молителя възнаграждение според КТР на Кралство Б. е в размер на 10 400 лева, а размерът на изплатеното му от ответника възнаграждение е в размер на 9 400 лева.

Сочи, че:

претенцията му за възнаграждение за работно време в размер на 12,2105 евро/час, на основание чл.7 от белгийския Колективен трудов договор от 27.01.2005 г. е за общо 4 072 престирани часа;

претенцията му на основание чл.7, ал.2 от белгийския Колективен трудов договор от 27.01.2005 г. за „Периоди на разположение“ е за презумираните 96 часа месечно;

претенцията му за „Добавка за присъствие“ по чл.5 от Колективен трудов договор от 19.11.2015г. в размер на 1,2910 евро/час за всеки „присъствен час“ – час кормуване и/или всеки час наличност, е за общо 4 074 престирани часа;

претенцията му за „Фиксирана дневна надбавка“ по чл.2 от Колективен трудов договор от 19.11.2015г. в размер на 36,1265 евро на всеки 24 часа, е за 509 работни дни.

Иска се от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 1 000 /хиляда/ лева, представляваща разликата между паричната равностойност на престираните от ищеца труд, изчислена по минималните ставки на Кралство Б. по т.10.1-10.5 от една страна и платеното му от ответника трудово възнаграждение от друга страна за периода от 03.07.2020 г. до 31.12.2022г. В случай, че съдът отхвърли като неоснователен главния иск, заявява претенция да се осъди ответника да заплати на молителя

сумата от 1 000 /хиляда/ лева, с която последният е обеднял, неполучавайки от ответника действителната парична равностойност за престириания от него труд, а ответникът се е обогатил, спестявайки си разходите, които би направил обичайно, за да получи престириания от ищеца труд.

Ищецът претендира съдебни разноски. Прави доказателствени искания. Представя писмени доказателства. Заявява възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение. Прави искане за допускане на предварително изпълнение на решението. С молба вх. № 1040/04.02.2023г. по описа на СРС допълва съдържанието на първоначалната искова молба.

Препис от исковата молба и доказателствата, ведно с разпореждане по чл.131 ГПК са надлежно връчени на ответника, който в законоустановения срок депозира писмен отговор. Счита за недопустим предявения при условията на евентуалност осъдителен иск за неоснователно обогатяване. Релевира подробни доводи. Относно главния иск заявява становище за недоказаност и неоснователност. Оспорва следните обстоятелства, с които ищецът обосновава претенцията: Твърдението, че ищецът ежедневно, постоянно и непрекъснато е шофирал и пребивавал в камиона за периоди от около шест месеца и повече непрекъснати месеци; Твърдението, че ответникът дължи за процесния период на ищеца разликата между заплатените и дължимите му за същия период трудови възнаграждения и командировъчни пари. С изложеното ответникът обосновава искане за отхвърляне на предявения главен иск и за присъждане на съдебни разноски.

В съдебно заседание ищецът – редовно призован, не се явява. Представлява се от надлежно упълномощен представител, който поддържа претенциите. Сочи доказателства. Не възразява срещу проекта на доклад по делото. По същество на спора пледира за уважаване на исковете като доказани и основателни. Претендира съдебни разноски. Пълномощникът на ищеца представя писмена защита.

За ответника в съдебно заседание се явяват двама договорни процесуални представители, които поддържат доводите и възраженията, заявени с отговора на исковата молба. Правят искане за изменение в проекта на доклад по делото досежно правната квалификация на предявения иск. Считат, че правилната квалификация на главния иск е чл. 121а, ал. 4 във вр. с ал. 1, т. 1, б. „А“ от КТ,

което искане съдът е уважил, съответно е сторил изменение и в раздел „Как се разпределя доказателствената тежест за подлежащите на доказване факти“. По същество на спора пледират за отхвърляне на претенциите като неоснователни. Претендират съдебни разноски – едно адвокатско възнаграждение за двамата процесуални представители.

В хода на съдебното дирене са събрани представените от страните писмени доказателства. Допуснати и назначени са основна и допълнителна съдебно-счетоводни експертизи. Вещото лице е изслушано в съдебно заседание, експертизите са приобщени към доказателствената съвкупност. По искане на ищеца съдът е допуснал изменение на предявения иск от 1 000 лева до размер от 81 144,11 лева. Събрани са гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели, водени от ответника.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства-поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

С доклада по делото съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване признатите от страните следните обстоятелства:

Възникване и съществуване, в периода 03.07.2020 г. до 31.12.2022 г., на валидно трудово правоотношение между страните, по силата на което ищецът е изпълнявал длъжността „международен шофьор на товарен камион“ ; в изпълнение на трудовите си функции през посочения период /03.07.2020 г. – 31.12.2022 г./ ищецът е извършвал курсове по международен транспорт.

Не се спори по делото, а събраните по делото доказателства / трудов договор с № 379 от 03.07.2020 г./ установиха по категоричен начин, че договореното от страните с процесния трудов договор месечно брутно трудово възнаграждение на С. е в размер на 610 лева.

Не се спори по делото, а събраните доказателства /справка за актуално състояние на трудовите договори, издадена от НАП/ установиха по несъмнен начин, че процесното трудово правоотношение е прекратено на 24.01.2023 г.

От събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства /показанията на свидетелите Д. Г. и Ал. М., които съдът кредитира като последователни и кореспондиращи с останалия доказателствен материал по делото/, се установи, че основната търговска дейност на ответното дружество е международен превоз на товари, извършвани чрез тежко-товарни камиони,

между различни държави от Европейския съюз (ЕС), Кр.В.и Кр.Н.;

Транспортните курсове, които трябва да бъдат осъществявани от служителите на ответника, заемащи длъжността „шофьор – товарен автомобил“, основно се набират посредством чуждестранни търговци, предоставящи спедиционни услуги, сред които са „DHL“, „Timocom“, „Amazon“, „Raben Group“, „Alibaba“; Всички тези спедитори поддържат интернет-платформи, в които се отразяват свободните транспортни курсове, които те предлагат, и тяхната цена, като самите платформи са общодостъпни за всички търговски, осъществяващи превозни услуги и търсещи превози за осъществяване; Заявяването на превозните курсове в платформите на спедиторите от името на ответното дружество и подаването им към неговите шофьори се прави от служители, заемащи длъжността „диспечери“, при търговското дружество „Б.К.“, което е базирано в Република С.М.. Дружеството „Б.К.“ работи в областта на консултантските услуги, които предоставя на други търговци, сред които са и посочените услуги, които то предоставя на ответното дружество; С цел осигуряване на място за почивка на шофьорите си, ответникът е организирал наемането и поддържането на квартири в Кралство Б., в Кр. Н., които те могат да ползват; Всеки от шофьорите сам решава кога и колко време да ползва отпуск (платен или неплатен) и съответно кога да поеме транспортни курсове, за което уведомява диспечерите; Началото на превозите от шофьорите започва от някоя от държавите, в които ответното дружество работи, като придвижването им до началната точка става чрез бусове, организирани от ответника, или с транспорт, организиран от самия шофьор (автомобил, автобус или самолет), за което работодателят възстановява всички разходи; Ищецът също е работил по описания начин, извършвайки превози по дестинациите от Кралство Б. до Р. Фр. и до Кр. Н., както и обратно. В подкрепа на последното са и релевираните от ищеца в исковата молба твърдения, че превозването му от Република Б. до началната точка на транспортните курсове, които е извършвал, е било на разноски на работодателя.

По делото не се спори, а събраните писмени доказателства /свидетелствата за регистрация на превозни средства, представени с отговора на исковата молба/ непротиворечиво установиха, че транспортните курсове, извършвани от ищеца през процесния период, са осъществявани с превозни средства, осигурявани от дружеството ответник, като последният е или техен

собственик или лизингополучател.

От изслушаните основна и допълнителна съдебно-счетоводни експертизи, които съдът кредитира с доверие като компетентни, обективни, отговарящи в пълен обем на поставените задачи и необорени от останалите доказателства по делото, се установи следното:

Общият брой работни часове, включени в исковия период, за които ответникът е подал декларации до органите на НАП, по повод осигуряването на ищеца, е 4 072 лева.

Минималната работна ставка в Кралство Б. за един отработен час от шофьор на товарен автомобил е 12,2105 евро.

По делото няма категорични доказателствени данни за конкретните часове, които ищецът е отработил при ответника, през исковия период.

Ако упоменатата по-горе ставка /минималната работна ставка в Кралство Б. за един отработен час от шофьор на товарен автомобил/ бъде отнесена към часовете, отговарящи на дните, през които ищецът е бил осигуряван от ответника, се получава обща сума от 47 721, 16 евро с легова равностойност 93 334,48 лева.

Начисленото от ответника брутно трудово възнаграждение на ищеца за процесния период е 16 205,06 лева или нетна сума 12 530,91 лева.

Начислените на ищеца работни заплати и суми за задгранични командировки за процесния период са както следва: 12 190,37 лева, 31 653,15 лева командировъчни или общо сумата от 44 184,06 лева, изплатени по банков път, от банкова сметка на ответника в „Б. Д.“ ЕАД по банкова сметка на ищеца в „У.Кр.Б.“ АД.

През процесния период /03.07.2020 г. - 31.12.2022 г./ от банкова сметка на управителя на дружеството-ответник по банковата сметка на ищеца са превеждани суми в общ размер 30 075,39 евро /в т.ч. 282,39 евро платен отпуск за 2022 г./ с легова равностойност 58 822,35 лева, с посочено основание в съответното платежно нареждане „РЗ и командировки м...“.

Общо размерът на изплатените на ищеца по банков път от ответника суми е 103 006,41 лева.

През процесния период работодателят е издал общо 12 броя заповеди за командироване на ищеца със задача – да извърши транспортни услуги в

Европа /Н., Фр. и Б./ със служебни товарни автомобили /подробно описани във всяка от заповедите за командировка/.

Дължимото съгласно чл.31 от Наредба за служебни командировки и специализации в чужбина и командировъчни за извършените международни превози за процесния период на ищеца / за общо 702 дни в командировка/ допълнително възнаграждение /при ставка 27 евро/ е 18 954,00 евро с левова равностойност 37 070,80 лева.

За процесния период ответникът е начислил на ищеца, съгласно чл.31, ал.6 от НСКСЧ , във връзка с издадените общо 12 командировъчни заповеди /за общо 702 дни в командировка/, възнаграждение във вид на командировъчни пари в общ размер 47 622 евро с левова равностойност 93 140,54 лева, от която заплатена по банков път 90 510 лева.

През процесния период извън периода, в който ищецът е бил командирован /общо 702 дни/, и през който последният е бил в Р Б., общо работните дни са 141, от които 25 дни платен отпуск, 81 дни неплатен отпуск, 35 дни болнични, във връзка с което работодателят е изплатил на С. сумата от 732,74 лева за ползван 25 дни платен годишен отпуск, 38,92 лева обезщетение за 3 дни болнични за сметка на работодателя, или общо сумата от 771,66 лева.

Общата сума, която е била изплатена на ищеца за командировъчни разходи, докато е работил при ответника, е 90 510,10 лева, като тя е начислена въз основа на следните командировъчни заповеди: - Заповед № 150/04.07.2020 г., за периода от 04.07.2020 г. до 30.09.2020 г.; - Заповед № 166/01.10.2020 г., за периода от 01.10.2020 г. до 31.12.2020 г.; - Заповед № 256/01.01.2021 г., за периода от 01.01.2021 г. до 25.01.2021 г.; - Заповед № 322/09.04.2021 г., за периода от 09.04.2021 г. до 30.06.2021 г.; - Заповед № 394/01.07.2021 г., за периода от 01.07.2021 г. до 30.09.2021 г.; - Заповед № 437/01.10.2021 г., за периода от 01.10.2021 г. до 19.12.2021 г.; - Заповед № 471/05.03.2022 г., за периода от 05.03.2022 г. до 31.03.2022 г.; - Заповед № 502/01.04.2022 г., за периода от 01.04.2022 г. до 30.06.2022 г.; - Заповед № 589/01.07.2022 г., за периода от 01.07.2022 г. до 31.07.2022 г.; - Заповед № 622/01.08.2022 г., за периода от 01.08.2022 г. до 05.08.2022 г.; - Заповед № 644/23.09.2022 г., за периода от 23.09.2022 г. до 30.09.2022 г.; - Заповед № 688/01.10.2022 г., за периода от 01.10.2022 г. до 18.12.2022 г.

Търговците – спедитори, с чието участие са били извършени транспортните



курсове от ищеца, докато е работил при ответника, са: - „DHL INTERNATIONAL“ – Р. Фр.; „DHL INTERNATIONAL“ – Кралство Б.; „DHL INTERNATIONAL“ – Кр. Н..

Клиентите на ответното дружество, които са му заплащали за извършени от него в тяхна ползва транспортни курсове, реализирани от ищеца, са: - „ДИ ЕЙЧ ЕЛ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“; - „ДИ ЕЙЧ ЕЛ АВИАЦИЯ“; - „ДИ ЕЙЧ ЕЛ ЕКСПРЕС“; - „ЛИОН ГАТЕУЕЙ“; - „ЛИЛ СЪРВИС СЕНТЪР“; - „СЪРВИС СЕНТЪР БРЕДА“.

От приетите като писмени доказателства справки от директора на ТД на НАП – гр. С., Офис – гр. Бл. и от заместник-директора на ГД „Гранична полиция“ – МВР се потвърждават данните, касаещи работните дни и часове, за които ищецът е бил осигуряван от ответника, както и регистрираните преминавания на ищеца през гранични контролно-пропускателни пунктове на Република Б..

От представеното от пълномощника на ищеца писмо от посланика на Кралство Б. в Република Б. пък се потвърждава, че минималната почасова ставка в първата държава за шофьори на товарни автомобили е между 12 и 14 евро.

Командировъчните заповеди, цитирани от вещото лице, са представени и като писмени доказателства по делото от ответника. Ищецът ги е оспорил, с възражение, че те нямат достоверна дата по чл. 181 ГПК. Това възражение не е основателно. „Трето лице“ по смисъла на чл. 181 ГПК е онова, което черпи права от лицето, подписало документа, и правата, които то черпи, могат да възникнат само при условие, че датата на възникването им предшества датата на документа (вж. Решение № 193/04.06.2010 г. по гр. д. № 176/10 г., II г. о. на ВКС). Следователно работниците и служителите не могат да бъдат разглеждани като трети лица по смисъла на анализирания разпоредба, спрямо които да важи изискването за достоверност на датите на оспорени от тях заповеди на работодателя /вж. Решение № 177/13.06.2012 г. по гр. д. № 1672/11 г., III г. о. на ВКС/. Същевременно в случая са налице и категорични данни, установени и проверени чрез счетоводната експертиза, които не са оспорени от ищеца, че точно въз основа на тези заповеди за командироване на същия са били изплатени посочените командировъчните разходи от 37 070,80 лева.

С оглед горната фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Предявеният главен иск е неоснователен. Съображения:

Разпоредбата на чл. 121а КТ е в сила от 30.12.2016 г. и с нея в българското законодателство се транспонира Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16.12.1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги (по-нататък за краткост само Директива 96/71/ЕО). Доколкото чл. 1, § 2 от тази директива изрично изключва от обхвата ѝ само моряшкия състав в предприятията на търговския флот, значи под обсега ѝ попадат всички други видове транспорт, включително и сухоземният такъв, с тежкотоварни превозни средства, какъвто е извършвал и ищецът.

Правната хипотеза, на която в случая се позова ищцовата страна, е нормирана в чл. 1, § 3, б. „а“ от Директива 96/71/ЕО и съответно в чл. 121а, ал. 1, т. 1, б. „а“ КТ – командироване от работодател, позициониран в една държава-членка на ЕС, на свой работник в друга държава-членка, за собствена сметка и под свое ръководство, но по договор, сключен между работодателя и субекта, за когото командированият ще осъществява услуги в другата държава-членка. Следва, че сключването на договора между командирования работодател и ползвателя на услугите е нужно да предхожда самото командироване на работника или служителя, защото именно този договор е фактическата причина то да бъде предприето. В конкретния казус подобно обстоятелство не беше доказано. Както от свидетелските показания, така и от заключението на счетоводната експертиза се установи, че ответникът е командировал ищеца за работа в държави от ЕС, с оглед характера на дейността си, но без предварително сключване на договор с търговец, базиран там. Напротив, транспортните курсове, които ищецът е трябвало да извършва, са били подавани от служители на друг търговец, в резултат на сключването на множество превозни сделки, със спедитори и с други контрагенти, намиращи се в различни държави, като всичко това е ставало, след като той вече е бил командирован за работа в чужбина. Затова и приложими тук се явяват не правилата на чл. 121а КТ, а онези на чл. 121 във вр. с чл. 215, ал. 1 КТ и на Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина.

Съдебната практика, на която се прави позоваване в исковата молба и в писмената защита на процесуалния пълномощник на ищеца, не променя последния извод. В нея е закрепено принципно вярното разбиране, че Директива 96/71/ЕО се прилага и за шофьорите от сухопътния транспорт на товари, но то е съотнесено към приетите там факти, че е имало сключен договор, въз основа на който даденият шофьор е бил командирован в друга държава-членка на ЕС. Както беше казано, в сегашния казус не се доказва факт от такъв порядък.

Следва да се посочи, че дори и настоящият казус да попада в хипотезата на обсъждания нормативен режим пак няма да има основание за уважаване на главния иск.

Семантичната основа, върху която е конструиран институтът на чл. 121а КТ, е на командирования работник или служител да се осигурят от командировачия го работодател същите минимални условия на работа, каквито са установени за работниците и служителите, изпълняващи същата или сходна работа в приемащата държава (чл. 121а, ал. 4 КТ). Логиката на това законодателно разрешение е ясна – щом като даденият работник или служител ще работи в друга държава-членка на ЕС, извършвайки услуги за търговец, базиран там, той не може да бъде поставян в по-неблагоприятно положение от работниците и служителите, които са наети на сходна работа в държавата по местокандироването.

Както бе посочено, в случая се установи, че ответникът, в качеството на работодател на ищеца, е командировал последния за работа в чужбина, приемайки че приложение трябва да намерят правилата на чл. 121 във вр. с чл. 215, ал. 1 КТ и на Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина. По този повод, за процесния период, ответникът е платил на ищеца командировъчни разходи, които надхвърлят разликата между изплатеното трудово възнаграждение и дължимото такова по минималните ставки на Кралство Б.. Така в крайна сметка ищецът не е бил поставен в по-неблагоприятно положение от работниците и служители в тази държава, изпълняващи трудова функция като неговата. В този случай не става въпрос за прихващане на насрещни вземания, за което да е нужно възражение по чл. 103, ал. 1 ЗЗД във вр. с чл. 298, ал. 4, предл. 2 ГПК, а за преценка дали работодателят в крайна сметка е осигурил на командирования работник

минималните условия, приложими в държавата на командироването, или не. В тази насока е важно да се добави, че при командироване по чл. 121а КТ командированият има право единствено на пътни пари и то при реално извършени от негова страна пътни разходи (чл. 215, ал. 2 КТ във вр. с чл. 4, ал. 5 от Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги). Ето защо и след като ищецът в действителност е получил от ответника финансова компенсация във величина, кореспондираща с онази по минималните ставки в държавата, в която е бил командирован, няма основание този факт да бъде игнориран. Обратното би било в колизия както с водещия процесуален принцип, че съдът отчита всички факти, имащи значение за изхода от съдебния спор /чл. 235, ал. 3 ГПК/, така и с базисния постулат за добросъвестно упражняване на всички права и задължения по трудовото правоотношение /чл. 8, ал. 1 КТ/. Тези изводи не се влияят от цитираното от пълномощника на ищеца Определение № 409/30.01.2024 г. по гр. д. № 1825/23 г., IV г. о. на ВКС. То е постановено в процедура по чл. 288 ГПК и не представлява задължителна съдебна практика. От друга страна, в него не е правен анализ в насока дали присъждането на парична компенсация по минималните ставки, установени в държава, където работник или служител е командирован по чл. 121а КТ, след като на същия вече са били платени командировъчни разходи, които напълно покриват първите, всъщност няма да доведе до колизия с принципа на чл. 8, ал. 1 КТ.

Отхвърлянето на главния иск предпоставя разглеждане по същество на предявената при условията на евентуалност искова претенция. Съдът счита същата за неоснователна.

Материалното субективно право, регламентирано в чл. 59 ЗЗД, възниква, когато е настъпило разместване на имуществени блага, без правно основание, включително без страните да са обвързани от договорно такова /вж. т. 8 от Постановление № 1/28.05.1979 г., Пленум на ВС/. Ако отношенията им се развиват в рамките на трудовоправна обвързаност, породена от трудов договор, те трябва да бъдат уредени, съобразно съдържанието на трудовото правоотношение, поради което е очевидно, че тогава няма как в правната сфера на ищеца да е възникнало вземане, произтичащо от неоснователно обогатяване.

По разноските:

Предвид изхода на делото право на съдебни разноси има само ответникът, по аргумент на чл. 78, ал. 3 ГПК. В тази връзка съдът съобрази доказателствата за сторени от ответника разноси в процеса, а именно: 600 лева заплатен депозит за вещо лице, 1 800 лева заплатено адвокатско възнаграждение на процесуалния представител адв. М. А. и 1 300 лева заплатено възнаграждение на втория упълномощен процесуален представител адв.П. Й.. С оглед на това и предвид разпоредбата на чл.78, ал.1, пр.3 от ГПК, съдът следва да възложи в тежест на ищеца съдебни разноси на ответника в размер на 600 лева възнаграждение за вещо лице и 1 800 лева възнаграждение за един адвокат.

Водим от горното съдът

## **РЕШИ:**

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН иска на П. Л. С., ЕГН \*\*\*\*\* от Д., общ. С., ул. „Юр.Г.“ № \* срещу „С.Ш.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*, седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Ц.Б. \*\*\*\*“ № \*\*, да се осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 81 144,11 /осемдесет и една хиляди сто четиридесет и четири лева и единадесет стотинки/ лева, представляваща разлика между паричната равностойност на престоирания от ищеца труд, изчислена по минималните ставки на Кралство Б. по т. 10.1-10.5 в размер на 93 334,48 /деветдесет и три хиляди триста тридесет и чети лева и четиридесет и осем стотинки/ лева и платеното му от ответника трудово възнаграждение за периода от 03.07.2020 г. – 31.12.2022 г. в размер на 12 190,37 /дванадесет хиляди сто и деветдесет лева тридесет и седем стотинки/ лева, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 06.02.2023 г., до погасяване на вземането.

ОТХВЪРЛЯ като НЕОСНОВАТЕЛЕН предявения при условията на евентуалност иск по чл.59 от ЗЗД от П. Л. С., ЕГН \*\*\*\*\* от с. Д., общ. С., ул. „Юр.Г.“ № \* срещу „С.Ш.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*, седалище и адрес на управление гр. П., ул. „Ц.Б. \*\*\*\*“ № \*\*, да се осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 1 000 /хиляда/ лева, представляваща разликата между трудовото възнаграждение, което ответникът (като работодател) е изплатил на ищеца, и онова, което му дължи, според минималните условия на работа,

установени в Кралство Б., където работодателят е командировал ищеца за периода от 03.07.2020 г. до 31.12.2022 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба – 06.02.2023 г. до погасяване на вземането.

ОСЪЖДА П. Л. С., ЕГН \*\*\*\*\* от село Д., общ. С., ул. „Юр.Г.“ № \* да заплати на „С.Ш.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*, седалище и адрес на управление в гр. П., ул. „Ц.Б. \*\*\*“ № \*\*, съдебни разноски по делото в размер на сумата от 2 400 /две хиляди и четиристотин/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – гр. Бл., в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: \_\_\_\_\_